



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobkyně: **Marie V.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D.
sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o 57 247 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 11. 2019, č. j. 22 C 125/2017-57,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s návrhem na zaplacení částky 57 247 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a současně uložil žalobkyni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč (výrok II.). Rozhodoval o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení uvedené částky jako náhrady škody, spočívající v nákladech vynaložených na právní zastoupení v řízení vedeném u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 12 C 96/2006, které jí nebyly přiznány, neboť soud se řídil závazným pokynem Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, řízení částečně zastavil a následující usnesení o náhradě nákladů řízení změnil odvolací soud tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bartáková.

že o nákladech řízení se již nerozhoduje, neboť řízení již bylo pravomocně zastaveno a povinnost k náhradě nákladů protistraně již uložit nelze.

2. Mezi účastníky bylo nesporné předběžné projednání nároku žalobkyně u žalované a vydání předmětných rozhodnutí v napadeném řízení. Soud I. stupně dále vycházel ze zjištění, že žalobkyně vystupovala v namítaném řízení v postavení první žalované, jednalo se o spor o zaplacení částky 130 000 Kč. Žalobkyně udělila dne 20. 4. 2006 plnou moc JUDr. Aleně N., advokátce, která učinila ve věci úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení a podání odporu. Dne 1. 11. 2008 byla tato advokátka vyškrtuta ze seznamu advokátů a jejím nástupcem se stal JUDr. MgA. Michal Šalomoun, Ph.D., (dále jen „advokát“), který pro ni a další žalované učinil následující úkony právní služby: účast na jednání dne 11. 8. 2009, odvolání ze dne 12. 10. 2009, účast na jednání odvolacího soudu dne 1. 6. 2010, vyjádření k dovolání ze dne 30. 7. 2010 a účast na jednání dne 8. 8. 2013. Při tarifní hodnotě sporu 70 564 Kč (po částečném zpětvzetí žaloby) advokát učinil úkon účast na jednání dne 17. 10. 2013 a vyjádření ve věci ze dne 22. 10. 2013. Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě usnesením ze dne 5. 3. 2014, č. j. 54 Co 64/2014–188, zrušil výrok II. rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 29. 10. 2013, č. j. 12 C 96/2006–178, kterým bylo uloženo České republice – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových zaplatit Marii V. jako žalované náklady řízení ve výši 59 917,60 Kč, neboť nebyl vyčerpán celý předmět řízení. Soud prvního stupně byl zavázán, *aby se nejprve řádně vypořádal s částečným zpětvzetím žaloby ve vztahu ke každému z žalovaných ... a dle výsledku pak rozhodl buď bez dalšího znovu o náhradě nákladů řízení (pokud ve vztahu ke každému z žalovaných bude řízení v té části, o které doposud nebylo rozhodnuto, pravomocně zastaveno) anebo (nedojde-li k zastavení řízení ve zbývajících částech) rozhodne ve zbývajících částech ve věci samé rozsudkem a společně s tím znovu i o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanými 1), 2) a 4).* Usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 30. 5. 2014, č. j. 12 C 96/2006–191, bylo řízení ve vztahu ke každému z žalovaných částečně zastaveno, avšak nebylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí nepodala Marie V. odvolání ani nenavrhla doplnění usnesení o nákladový výrok. Odvolání podala žalobkyně Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě dne 15. 10. 2014 pod č. j. 54 Co 787/2014–200 napadené usnesení potvrdil, právní moci nabylo dne 31. 5. 2016. Usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 23. 5. 2016, č. j. 12 C 96/2006–204, bylo rozhodnuto o povinnosti žalobkyně České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových zaplatit Marii V. částku 58 772 Kč na náhradě nákladů řízení. K odvolání žalobkyně České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových bylo rozhodnutí změněno usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 2. 8. 2016, č. j. 54 Co 446/2016–219, tak, že se o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně a předcházejících odvolacích řízeních ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou č. 1, 2 a 4 nerozhoduje, neboť zhojení opomenutí rozhodnout o nákladech řízení v předepsaných lhůtách již není přípustné. Odvolací soud rovněž uvedl, že odůvodnění předcházejícího zrušovacího usnesení odvolacího soudu v části popisující postup soudu prvního stupně po zrušení nákladového výroku dříve vydaného rozsudku, které lze mít pohříchu za částečně zavádějící, na popsanych závěrech nic nemění. Usnesení nabylo právní moci dne 17. 8. 2016, dovolání žalobkyně bylo zamítnuto usnesením ze dne 31. 1. 2019, č. j. 33 Cdo 2355/2018–282, v němž Nejvyšší soud uvedl, že usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 30. 5. 2014, č. j. 12 C 96/2006–191, neobsahovalo výrok o nákladech řízení a návrh na doplnění takového výroku samotnými účastníky řízení nebyl podán; zdůraznil přitom zásadu, že práva patří bdělým. Ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí nebyla podána (obsah spisu Okresního soudu v Třebíči, sp. zn. 12 C 96/2006).
3. Soud I. stupně s odkazem na § 1 odst. 1, § 5, § 8 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), § 151 odst. 1, § 166 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb.

(dále jen „o. s. ř.“) posoudil nárok žalobkyně z titulu odpovědnosti za nezákonné rozhodnutí, když se domáhá zaplacení náhrady škody za postup, který měl za následek nesprávné rozhodnutí (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 2 Cdon 129/97). Zavádějící právní názor odvolacího soudu našel svůj přímý odraz v rozhodnutí soudu prvního stupně o částečném zastavení řízení, neboť v tomto rozhodnutí nebylo rozhodnuto o nákladech řízení žalobkyně, ač se tak stát mělo. Odpovědnostní titul žalobkyně tak představuje nezákonné rozhodnutí a nikoli nesprávný úřední postup. Objektivní odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím je založena při současném splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem škody. Soud I. stupně se zaměřil na splnění první podmínky (nezákonného rozhodnutí) a shledal, že v napadeném řízení nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu OdpŠk. V usnesení ze dne 30. 5. 2014, č. j. 12 C 96/2006–191, Okresní soud v Třebíči rozhodl o částečném zastavení řízení, kterým řízení pro žalobkyni končilo, a správně mělo být rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení, žalobkyni by potom nevznikla žádná škoda. Toto rozhodnutí však nebylo jako pravomocné pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, nemohla proto být založena odpovědnost státu za škodu. Žalobkyně nevyužila v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje ve smyslu § 8 odst. 3 OdpŠk. Měla k dispozici návrh na doplnění předmětného usnesení podle § 166 odst. 1 o. s. ř. a nevyužila možnosti podat tento procesní návrh v dané lhůtě, i když byla v řízení zastoupena advokátem, a proto nemůže jít ani o případ zvláštního zřetele hodného. Soud I. stupně pro srovnání odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. II ÚS 3625/17, kdy se poškozená úspěšně domohla po státu náhrady škody spočívající v náhradě nákladů řízení, které vynaložila jako obranu proti elektronickému platebnímu rozkazu, který neměl být vůbec vydán. Elektronický platební rozkaz byl vydán v rámci chyby v pilotně zaváděné aplikaci Centrálního elektronického platebního rozkazu, neboť řízení, ve kterém byl vydán, bylo již v době vydání elektronického platebního rozkazu pravomocně skončeno (pro nezaplacení soudního poplatku). Elektronický platební rozkaz byl k odporu poškozené výslovně zrušen (ač se tak běžně neděje) a nebyla jí přiznána náhrada nákladů řízení, neboť by je po protistraně (v pravomocně skončeném řízení) nebylo možné spravedlivě požadovat. Poškozená dosáhla toho, aby bylo nezákonné rozhodnutí zrušeno a neměla žádnou možnost účinné nápravy proti rozhodnutí, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává. Ústavní soud tak uzavřel, že byly splněny podmínky náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutí. Soud I. stupně však poukázal na to, že projednávaný případ se odlišuje tím, že napadené rozhodnutí nebylo jako nezákonné zrušeno a žalobkyně měla účinnou možnost nápravy (návrh na doplnění), kterou nevyužila. Náhrada škody by přímo prolamovala vydaná rozhodnutí v napadeném řízení, která žalobkyni vysvětlila, že možnost náhrady nákladů řízení propásla (srov. usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 2. 8. 2016, č. j. 54 Co 446/2016 – 219 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 33 Cdo 2355/2018–282). Žalovaná přílehavě poukázala na to, že by případné odškodnění již zasahovalo do výkonu nezávislého soudnictví ve věci vedené u Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 12 C 96/2006, neboť by ve svém důsledku revidovalo rozhodnutí Krajského soudu v Brně, pobočky v Jihlavě, a rozhodnutí Nejvyššího soudu. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a úspěšně žalované soud I. stupně přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (vyjádření ve věci).

4. Rozsudek napadla včasným odvoláním žalobkyně z odvolacího důvodu dle § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř. a poukázala na to, že Okresní soud v Třebíči byl vázán právním názorem odvolacího soudu, jímž se řídil a rozhodl o částečném zpětvzetí žaloby, řízení v tomto rozsahu zastavil a teprve poté, co bylo řízení pravomocně zastaveno, jak ho poučil odvolací soud, rozhodl o nákladech řízení. Dle žalobkyně je třeba správnost jeho postupu hodnotit pouze formálně jako vyhovění postupu dle závazného pokynu odvolacího soudu. Problém je tedy v tom, že pokyn

odvolacího soudu je svou podstatou nesmyslný a jeho splnění vede k tomu, že žalobkyni nejsou přiznány náklady řízení. Je tak konstruován postup, který je nesprávný a právě naplněním tohoto nesprávného postupu vznikla žalobkyni škoda, když nebylo rozhodnuto o nákladech řízení, které by jí musely být za normálních okolností přiznány jakožto úspěšné žalované. Proti nesmyslnému pokynu, který lze mít pohříchu za částečně zavádějící (vlastní sebekritické hodnocení pokynu odvolacího soudu), nelze nijak brojit, protože jde v podstatě o rozhodnutí, kterým se vede v řízení, navíc byl tento pokyn obsažen v rozhodnutí, proti kterému nebylo možno podat úspěšně dovolání. Závěr, že žalobkyně zastoupená advokátem měla podat návrh na doplnění usnesení podle § 166 odst. 1 o. s. ř. a nevyužila možnosti tento procesní návrh v dané lhůtě podat, neposuzuje celý kontext věci. Předně platí obecně zásada *iura novit curia*, tato premisa rozhodně neplatí o advokátech, a to tím spíše, že by advokáti byli povinni předjímat, že soud vymyslí jenom kvůli rozhodnutí o nákladech řízení takový procesní postup, který když se bude realizovat, nakonec ten samý soud vyhodnotí takovým způsobem, že o náhradě nákladů řízení vlastně nelze rozhodnout. Žalobkyně zastoupená advokátem měla za to, že o nákladech řízení bude opravdu rozhodnuto a vycházela z toho, že celá věc skončila rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 29. 10. 2013, č. j. 12 C 96/2006-178, jímž byla žaloba zamítnuta a výrokem II. byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení. Proti tomuto nákladovému výroku se vedlejší účastnice odvolala a od 29. 10. 2013 se tak neřeší již nic jiného než jenom právě náklady řízení a jak o nich má být rozhodnuto. Pokud odvolací soud vymyslel postup, že má být ještě rozhodnuto o částečném zpětvzetí žaloby a teprve po pravomocném zastavení řízení má být rozhodnuto o nákladech řízení, pak žalobkyně nepovažovala za nutné podávat návrh dle § 166 odst. 1 o. s. ř., protože počítala s tím, že podle postupu popsaného odvolacím soudem bude o nákladech řízení rozhodnuto. Vyčítat žalobkyni, že nepodala návrh dle § 166 odst. 1 o. s. ř., když důvěřovala justici v tom smyslu, že o nákladech řízení bude opravdu rozhodnuto, když se od 29. 10. 2013 nic jiného neřešilo, není správné. Jak má žalobkyně a její právní zástupce vědět, že soud vydá pokyn, který lze mít pohříchu za částečně zavádějící. Není pravda, že nebyla v původní věci podána ústavní stížnost, ta byla projednána pod sp. zn. IV. ÚS 1113/19 a žalobkyně v tomto ohledu přidává i ústavní rozměr celého problému. V původním řízení žalobce (stát) vyžaduje po žalobkyni vrácení příspěvku na individuální bytovou výstavbu a důvodem má být skutečnost, že žalobkyně poté, co byla od svého muže fyzicky napadána, musela s dětmi doslova prchnout a odstěhovat se jinam. Po smrti manžela tak nastala situace, že v domě nebydlí nikdo z nich, což stát vyhodnocuje, že neplní podmínku bydlení v domě, na který byl poskytnut příspěvek, takže ho má vrátit. Žalobkyně se dostala do velmi svízelné situaci, kdy stát naprosto necitlivým postupem vymáhá plnění za chování žalobkyně, které bylo motivováno ochranou tělesné integrity své i svých dětí. Ten samý stát prostřednictvím soudních orgánů ani nerozhodne o náhradě nákladů řízení, které z logiky věci a obecné lidské slušnosti by měl žalobkyni nahradit. Nyní se stát snaží své odpovědnosti vyhnout s tím, že žalobkyně měla nějak jednat, když byla ovšem před tím utvrzována, že nic dělat nemusí a stačí pouze vyčkat na naplnění předjímaného postupu. Teprve následně je jí pak řečeno, že tyto pokyny, které lze mít pohříchu za částečně zavádějící, k výsledku nepovedou. Žalobkyně odkázala na závěry obsažené v nálezů Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 3898/11 a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

5. Žalovaná se k podanému odvolání nevyjádřila.
6. Odvolací soud postupoval podle § 214 odst. 3 o. s. ř., neboť účastníci se práva účasti na projednání věci u odvolacího soudu vzdali. Na podkladě podaného odvolání a jím uplatněného odvolacího důvodu přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení v souladu s § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. a poté dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
7. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení,

v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

8. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
9. Podle § 8 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán (odst. 1). Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce (odst. 3).
10. Soud I. stupně provedl v této věci dostatečné doložení, z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění, která posoudil správně po právní stránce, a odvolací soud proto může na vyčerpávající a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Zákonná objektivní odpovědnost státu za škodu je založena na současném splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Soud I. stupně nepochybil, když dovedl, že mohla vzniknout odpovědnost státu za škodu z nezákonného rozhodnutí, neboť žalobkyní tvrzený úřední postup se přímo odrazil v rozhodnutí, a to v usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 30. 5. 2014, č. j. 12 C 96/2006-191, jímž bylo řízení ve vztahu ke každému ze žalovaných částečně zastaveno, a to poté, co o části předmětu řízení již bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 29. 10. 2013, č. j. 12 C 96/2006-178. Usnesením Krajského soudu v Brně - pobočka v Jihlavě ze dne 5. 3. 2014, č. j. 54 Co 64/2014-188, byl sice zrušen rozsudek Okresního soudu v Třebíči v jeho nákladovém výroku, avšak z obsahu tohoto rozhodnutí jasně vyplývá, že řízení bylo zatíženo vadou, neboť nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení. Okresnímu soudu v Třebíči dal odvolací soud pokyn, aby se vypořádal s částečným zpětvzetím žaloby, takže žalobkyni muselo být jasné, že nadále soud nebude jednat „jen“ o nákladech řízení, ale o části předmětu řízení, který byl uplatněn žalobou, a teprve rozhodnutí o této části předmětu řízení bude tím rozhodnutím, jímž se řízení končí, a jež musí ze zákona, a to dle § 151 odst. 1 o. s. ř. obsahovat výrok o náhradě nákladů řízení, ať by již byl pokyn odvolacího soudu formulován jakkoliv. V této souvislosti nelze přehlédnout, že z formulace obsažené v usnesení Krajského soudu v Brně - pobočka v Jihlavě ze dne 5. 3. 2014, č. j. 54 Co 64/2014 - 188 */..dle výsledku pak rozhodl buď bez dalšího znovu o náhradě nákladů řízení (pokud ve vztahu ke každému z žalovaných bude řízení v té části, o které doposud nebylo rozhodnuto, pravomocně zastaveno) anebo (nedojde-li k zastavení řízení ve zbyvajících částech) rozhodne ve zbyvajících částech ve věci samé rozsudkem a společně s tím znovu i o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanými 1), 2) a 4)/* nevyplývá jednoznačně, že by tím měla být popřena základní zásada vyplývající z § 151 odst. 1 o. s. ř., tj. že o nákladech řízení musí být rozhodnuto v rozhodnutí, jímž se řízení končí. Pokud tak soud prvního stupně neučinil, bylo na žalobkyni, aby využila procesního prostředku sloužícího právě k nápravě takové situace, a to návrhu na doplnění rozhodnutí ve smyslu § 166 odst. 1 ve spojení s § 167 odst. 2 o. s. ř., a pokud tak neučinila, nebyla splněna podmínka dle § 8 odst. 3 OdpŠk. Je pravda, že proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího soudu není odvolání přípustné, ovšem je-li pokyn odvolacího soudu nesprávný, má účastník proti následně vydanému prvostupňovému rozhodnutí právo brojit odvoláním a v tomto konkrétním případě pak právě návrhem dle § 166 odst. 1 o. s. ř., který mu poskytuje možnost odpovídající procesní obrany. Ostatně i dovolací soud v usnesení ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2355/2018, upozornil, že žalobkyně se neřídila zásadou, že práva patří bdělym.

Porušení téže zásady ze strany žalobkyně konstatoval i Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 1. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1113/19, jímž byla ústavní stížnost žalobkyně odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Soud I. stupně se správně vypořádal s tvrzením žalobkyně, jimiž zdůvodňovala svou nečinnost, odvolací soud souhlasí se závěrem, že se ani v souvislostech tvrzených žalobkyní nemohlo jednat o případ zvláštního zřetele hodný, nic jí nebránilo, aby odpovídající procesní prostředek použila. Na uvedeném závěru pak nemohou nic změnit ani její tvrzení ohledně ústavního rozměru.

11. Odvolací soud po zvážení všech výše uvedených okolností dospěl k závěru, že rozsudek soudu I. stupně je věcně správný, a proto ho za použití § 219 o. s. ř. potvrdil.
12. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 o. s. ř., a to za situace, kdy úspěšné žalované v této fázi řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 18. února 2020

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu